

Olvass bele - a kultúrakirakat

content

[Ecce Homo | Kocsis András Sándor művei](#)

Írta: Olvass bele 2011. július 06. szerda, 08:41

[Hírek - Röviden](#)

Kocsis András Sándor műveiből nyílik kiállítás július 11-én a Budapesthez közeli Monoron, az ottani Vigadóban. A tárlaton az elmúlt években készült bronzportrékat, festményeket, kislasztikákat mutatják be.

Gálvölgyi Judit és Vámos Miklós Rodolfo szobrának avatásán (Fotó: Varga Gábor)

A művésznek a közelmúltban leplezték le a világhírű magyar bűvészt, *Rodolfót* ábrázoló portrészobrát a Fővárosi Nagycirkuszban. Sokan csak ekkor tudták meg, hogy a szobrász és a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója azonos személy.

A monori kiállításon *Bereczky Loránd* művészettörténész, a Magyar Nemzeti Galéria címzetes főigazgatója mond köszöntőt.

Juhász Ferenc Kossuth-díjas költő így írt Kocsis András Sándorról:

A reneszánsz-vágyú ember

Az ihlet nem olyan, mint a szél, jön, van, aztán elmegy. Aztán újra

Juhász Ferenc

van, hisz a különböző hő-tömbök, hidegség tömbök ütközései, egymásba-gyűrődései, összerobbanásai a légáram-nemző levegő-mozgás nemző-szülői. És tőlük-nemzett szél fúj, fúvódik, sikít, lobog, zokog, celofán-hólyagokká dörren, amíg a fölöttünk-magasság ki nem simul. Nyáron fényesen, puhán, tavasszal, ősszel zölden, nedvesen, télen a csillagfénynél fagyosabban. Az ihlet az állandó jelenlét, elfojthatatlan örökös tűz, megállíthatatlan lángtenger-lobogás. Az ihlet a befejezhetetlen van! Egy mű nem az ihlettől születik. Az ihlet által megégetett lét: a dolgok, tárgyak, jelenések, események, állapotok kimutatkozása a titok-homályból. A művé formálódó-létek és lények kilépnek önmaguk sötétjéből, és rád szólnak: mondj ki engem, szólj rólam. Így tesz a virág, a szikla, az állat, az emberi sors, a történelmi igézet, a látomás, az

anyag-iga, a halál, a szerelem, az átok, a gyönyörűség. Minden, ami emberi, ember-fölötti, vagy ember-alatti. Ezt tudta a reneszánsz ember. Tudta, hogy a létezés minden szégyenével és gyászával, bűnével és szenvedésével: a végtelen szépség és arany-borítás-palástú öröm. A reneszánsz ember a valóság és valóság-fölöttiség örökös kíváncsisága. Ezért a kutatás, az áhítat, a ragyogás, a szentség.

Kocsis András Sándor reneszánsz-vágyú ember. Folyamatos kutatás, keresés, vágy-kitöltés és izgatott tevékenykedés. A kíváncsiság rabszolgája. Rajzol, fest, könyvkiadót igazgat, politizál, fényképez, kiszolgál és kiszolgáltat. És szobrokat csinál, agyagot gyúr, fakéssel agyagot hámoz, töprengő ujjbögyökkel fülkagylót, csigaházast, gödröt, kúpot, szögletet szem-hasítékot nyom, szúr, vonalaz az agyagba. Pedig nem ez a tanult mestersége. És milyen elgondolkodtató és megrendítő ez az áhítat és szorgalom.

Kocsis András Sándor mániákus szerelmese az embernek és az emberré formázott anyagnak. Az agyagnak és a bronznak. Megállíthatatlan gyönyörűséggel és gondolom: kínlódással gyúrja mellszoborrá, horpadásos ragyogássá csípett és csipkézett fejkévé élő kortársait: a festőt, a tudóst, a politikai gondolkodót, a művészettörténészt, az írókat, a költőket, társait és barátait. Az élőket és az új halottakat. Kívánom: folytassa, abba ne hagyja, amíg a halál össze nem szorítja jeges markával megvénült emberszívét. [2010. október 1.]

Vigadó Kulturális és Civil Központ (2200 Monor, Kossuth Lajos utca 65-67.)

2011. július 11.–augusztus 15.

Kocsis András Sándor